

Auschwitz Album

19

110

152

AUSCHWITZ-BIRKENAU COMPLEX
OSWIECIM, POLAND
26 JUNE 1944

OSWIECIM

BIRKENAU
AUSCHWITZ II

SS BARRACKS

BODY ASHES THROWN
INTO MARSHES

AUSCHWITZ I

SOLKA RIVER

PRZYMSZA RIVER

VISTULA RIVER

SS WAR INDUSTRIES
(E.G. FARBEN ETC.)

AUSCHWITZ II (BIRKENAU)

PHOTO COURTESY OF THE NATIONAL ARCHIVES AND
COPYRIGHT © 1994 THE FBI

Photo 1. The Auschwitz-Birkenau Complex, 26 June 1944

909/8

BIRKENAU EXTERMINATION CAMP
OSWIECIM, POLAND
25 AUGUST 1944

WOMEN'S CAMP

GAS CHAMBER AND
CREMATORIUM I

CONVOY

GUARD TOWER

GATE

GROUP ON WAY
TO GAS CHAMBER

PRISONERS

CREMATORIUM

UNDRESSING ROOM

GAS CHAMBER AND
CREMATORIUM II

PRISONERS

GAS CHAMBER

ZYKLON-B VENT

REMOVED FROM THE PHOTO BY THE ARCHIVE AND RESTORED BY THE IJC

Abraham en Sheindele - Lilly's grootouders

Mendel

Lilly's neef

Sril en Zelig

Lilly's broers

Aankomst in het kamp

Aankomst in het kamp

Laatste brieven:

De volgende aantekening was uit een trein geworpen, onderweg zijnde naar het vernietigingskamp Auschwitz, geschreven door een onbekende Joodse man aan zijn familie in het getto van Warschau:

Plonsk, 16 December, 1942

Gooi dit briefje alstublieft in het dichtstbijzijnde postbus.

Het is nu ochtend. Wij zijn in een treinwagon met de hele familie. Wij vertrekken met het laatste transport. Plonsk is gezuiverd

(van Joden, Duitse uitdrukking). Ga alstublieft naar de familie Barn, Niskastraat 6 en breng de groeten over.

Hoogachtend,

- *Dadelijk toen we aankwamen in Auschwitz, begon het verschrikkelijke schreeuwen: "Alles raus!" Alles gebeurde heel snel, begeleid door geschreeuw, en tegen de tijd dat we iets tot onszelf waren gekomen en we weer op onze voeten konden staan (onze voeten waren verlamd van het lange zitten), begonnen de afranselingen. Vanaf het moment dat we bij de deur stonden, werd iedereen die niet snel kon springen geslagen, er was SS-personeel en er waren honden. Zodra we de treinen verlieten, vroegen ze ons om (de rest van) onze sieraden op de kant van de weg te gooien - wat mensen nog hadden: kleine oorbellen, een horloge - want zij hadden onze sieraden reeds lang daarvoor weggenomen.*

Helena Cytron, Yad Vashem Archieven, O3/6766, VT 185

- *"In 20 oktober, 1944, werden alle Joden uit het getto naar Auschwitz gestuurd. We kwamen daar 's avonds laat aan, en zaten in de goederenwagons tot zes uur in de ochtend. Van ver zagen we hoe ze mannen, op blote voeten en het hoofd geschoren, naar het werk brachten. Deze mannen smeekten ons om ze een stuk brood toe te gooien, omdat wij ook op een dag zo zouden zijn zoals zij waren. Toen begon de paniek onder de mensen. Sommigen begonnen te huilen en de Duitse Kapo's, die de mannen naar het werk brachten, sloegen deze mannen met stokken op de zolen van hun voeten. We gooiden ze brood zonder aandacht te besteden aan de Kapo's, die langs liepen, vergezeld van hun bonden. "*

Batya Druckmacher, Yad Vashem Archieven, MIE/555" On

"Ik liep naast mijn vrouw, kleine Mordechai liep tussen ons in. " Celia was zwanger. Haar vader, haar zus en haar broer waren ook met ons en mijn broer Yehuda. Ongeveer honderd mensen werden in elke [trein] wagon geperst. Ieder gezin kreeg een brood en een paar vijgen. Elke wagon kreeg een roestige emmer water. Het water was vrijwel onmiddellijk op. De dorst martelde ons tijdens de lange rit. We waren als haringen in een blik. Mijn kind huilde en smeekte: Water Water Maar er was geen water in de wagon ... "!

(Jaco Poliker)

"Woorden kunnen de tragedie, die toen plaatsvond, niet overbrengen. Er was een onbeschrijfelijke chaos. Ze dreven ons als vee, terwijl het regende van vloeken en schreeuwen. Het gekreun van degenen die werden vertrapt was gemengd met de kreten van de kinderen en het snikken van de vrouwen. Toch, om ons grote verdriet, maakte het geweeklaag geen indruk op het geweten van die beesten in mannenkieren, zij waren totaal ongevoelig wanneer ze dit moorddadige proces uitvoerden. Ze gooiden ons in de goederenwagens als lompen. Zonder voedsel, een verschrikkelijke stank en gebrek aan lucht om te ademen; we werden meegesleept, dorstig en hopeloos. Het leek alsof deze reis altijd zou voortduren. "

Eliasz Skoszylas, Vad Vashem Archieven, M49E/

“Het transport komt,’ zegt iemand. We springen op, alle ogen draaien in een richting. De bocht, een na de ander, de veewagons beginnen binnen te rollen. De trein rijdt terugwaarts het station binnen, een conducteur leunt uit de wagon, zwaait met zijn hand, blaast op een fluitje. [...]. Achter de kleine getraliede ramen verschijnen bleke, verwelkte, uitgeput menselijke gezichten, door terreur geteisterde vrouwen met verwarde haren, ongeschoren mannen. Ze kijken in stilte naar het station. En dan, plotseling, is er onrust in de wagons en wordt er tegen de houten planken gebeukt. Water! Lucht! - Vermoeide wanhopige kreten ”.

(This Way for the Gas, Ladies and Gentlemen, TADEUSZ BOROWSKI, Penguin Books 1976, p.36).

Aankomst in het kamp

Aankomst in het kamp

En dan, opeens, werden de wagon deuren geopend. Het was nog donker buiten, en de Duitsers begonnen ons te slaan, zonder onderscheid, schreeuwend:

'Eruit! Snel! Iedereen eruit! Schiet op! Schiet op! 'Bang en geschokt, mensen werden uit de auto gegooid. Al die tijd hield ik mijn zoon in mijn armen. Hij was flauwgevallen en was half dood. Ik weet niet hoe het gebeurd is, maar op een bepaald moment, terwijl de geslagen menigte door de razende Duitsers werd gedwongen de trein te verlaten, gleed mijn zoon uit mijn armen en verdween. Een immense menselijke golf duwde me en verpletterd alles wat eronder zat. Het veegde me weg, en ik zag mijn kind of mijn familie nooit weer. In een kort moment was alles, mijn hele wereld verdwenen. "

(Jaco Poliker)

Selectie

Frieda Weinman van Metz, Frankrijk:
"Toen ze de deuren werden geopend in Auschwitz ...wisten we niets, wisten we nog niet alles schoorstenen roken, en de Duitsers, en het was pas 's morgens. En dan deze mannen. We wisten alleen dat het er uit zag als de hel, zoals we nog nooit hadden gezien. [Gevangenen] met gestreepte kleding, die maar bleven zeggen - geef de baby's aan de oudere vrouwen. Helaas, mijn moeder was slechts 46, nam een kind van een Nederlandse vrouw - een jonge vrouw die was bevallen in de gevangenis. Ze was denk ik 22, een mooie vrouw Ik, mijn moeder met een baby en mijn broer, Maecel wandelden samen. En ze dachten dat de baby van mij was ... en ik was al meteen met mijn moeder naar het crematorium gegaan, toen hij plotseling [Mengele] schreeuwde dat ik terug moest komen. Dus mijn moeder kwam ook terug. En hij zei - "Je gaat naar die kant, [en ik zei] naar de linkerkant," weet je. Dus ik zei nee, ik wil mijn moeder niet verlaten, ik wil bij mijn moeder blijven. En hij zei: "Nee, nee, nee, nee, nee, jij gaat met de jongeren en je moeder zal met de kinderen meegaan. Je gaat naar een werkplek, en ze gaan werken waar het is niet zo zwaar en moeilijk is. " Mijn broertje, mijn moeder en de baby gingen naar het crematorium, we niet wisten wat het crematorium was, we wisten gewoon dat ze in een andere richting gingen. Toen ik begon te huilen en niet wilde gaan, nam hij me bij de arm en gaf me een duw - "Ga naar deze kant" Ik wist niet wat er gebeurde, ik kon alleen zien dat mijn vader aan de rechterkant was samen met een broer ... alles ging zo snel dat ik niet wist of ik in een gekkenhuis was, of in de werkelijkheid leefde. (Yad Vashem Archief 3560905/0.3)

Borowski: 'Alleen op deze afstand heeft men een volledig overzicht van het inferno op de krioelende menigte op het perron. Ik zie een paar menselijke wezens die op de grond zijn gevallen, wanhopig. De man heeft zijn vingers in het vlees van de vrouw vast gezet en haar kleding met zijn tanden vasthoudend. Ze schreeuwt hysterisch, zweert, huilt, tot op het laatst een grote laars op haar keel komt, ze is stil. Ze zijn uit elkaar getrokken en gesleept als vee naar de vrachtwagen. '(Blz. 45).

"Dus onmiddellijk leidden ze ons naar een plek, naar een zeker gebouw, waarop geschreven stond "Sauna ", met andere woorden, badhuis. We stonden urenlang in de rij, nog steeds in onze eigen kleren met lange haren, met alles, werkelijk, we zaten dicht bij elkaar, want ze waren uit alle hoeken van Slowakije, niet alleen wij, dus bleven we dicht bij onze vrienden van thuis, we voelden ons veiliger als we samen waren. En dus, nadat we uren hadden gestaan, zagen we dat achter dit huis, achter de muur, enkele vreemde figuren rondliepen, en we besloten dat het een gekkenhuis was. Dat men een deur had geopend, en allerlei gekke mensen kwamen naar buiten. Uiteindelijk begrepen we dat wij in werkelijkheid die gekke mensen waren, en vanuit elk perspectief waren we ineens dieren, omdat we ons niet langer met elkaar konden identificeren, en op dat moment, verloren we elke vorm van menswaardigheid, we verloren onze vrienden. Zelfs mijn beste vriendin stond naast me, en ik kon haar niet herkennen. Daarna, na het bad, en nadat zij ons hadden gewassen - schreven zij ons in met getallen. Ze hebben al onze kostbaarheden van ons afgenomen. Wij waren nieuwsgierig naar wat voor soort werkkleren ze ons zouden geven. Ten slotte, kwam een Joodse vrouw met een stapel lappen die bedoeld waren om de jurken, die zij van ons in beslag hadden genomen, te vervangen. Ik kreeg een versleten zwarte rok en een versleten crêpe blouse. Niemand kreeg onderkleding. De schoenen waren niet bedoeld voor beide voeten. Een vrouw kon niet eens op de schoenen die ze had gekregen staan, omdat ze te klein waren. Een Duitser kwam naar haar toe en vroeg waarom ze haar schoenen niet droeg. Toen hij haar antwoord hoorde, trapte hij haar een paar keer, ze was niet in staat om op te staan. "

Helena Cytron, Yad Vashem Archives, O3/6766, VT185

"Häftling: Ik heb geleerd dat ik een Häftling ben. Mijn nummer is " 174517, we zijn gedoopt, we zullen een tatoeage op onze linker arm dragen totdat wij sterven " (p.22).

"Wij Italianen had besloten om elkaar elke zondag avond in de hoek van het Lager te ontmoeten, maar we stopten na een keer, want het was te triest om onze nummers te tellen en elke keer minder mensen te vinden , en om elkaar steeds meer vervormd te zien en smeriger . En het was vermoeiend om die paar stappen te lopen en dan, elkaar ontmoeten, te onthouden en na te denken. Het was beter om niet te denken. " (34

In 1942, kon ik niet langer Canada houden vanwege de opslag. Hoewel voortdurend nieuwe barakken en schuren werden toegevoegd en gevangenen bezig waren met het opslaan, dag en nacht, en het aantal werkzame personen voortdurend werd opgevoerd en een aantal vrachtwagens (vaak zo veel als twintig) dagelijks werden geladen, werden de stapels van niet-opgeslagen bagage alleen maar groter. Dus in 1942, de bouw van Canada II magazijn was begonnen aan de westkant van de bouwsector II in Birkenau. [...]

"Wanneer het opslag-proces dat elke grote operatie volgde was voltooid, werden de kostbaarheden en geld verpakt in kisten en door vrachtwagen genomen naar het Economische Administratie Hoofdkantoor in Berlijn en vandaar naar de Reichsbank, waar een speciale afdeling, die uitsluitend zich bezig hield met items genomen tijdens acties tegen de joden". (Commandant van Auschwitz - De authentieke bekentenissen van een massamoord met een inleiding door Lord Russell of Liverpool, Pan Books Ltd, Londen, 1961, PP.219, 220)

